Р Е Ш Е Н И Е
№ 1098

гр. София, 22.02.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, **Второ отделение 48 състав,** в публично заседание на 25.01.2021 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Калина Пецова

при участието на секретаря Евгения Стоичкова и при участието на прокурора Кирил Димитров, като разгледа дело номер **10246** по описа за **2020** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 203 – чл. 207 от Административно процесуалния кодекс (АПК), във връзка с чл. 1, ал. 1 от Закона за отговорността на държавата и общините за вреди (ЗОДОВ).

Първоначално Е. Ц. И., от [населено място], [жк], [жилищен адрес] е завел пред Софийски градски съд, с вх. № 53548/14.10.2009 г. иск с правно основание чл.45 от Закона за задълженията и договорите (ЗЗД) във връзка с чл.440, ал.3 от Гражданскопроцесуалния кодекс (ГПК) срещу [фирма] и Столична община – район „В.“. С исковата претенция се претендира солидарно заплащане от двамата ответници на сумата от 100 285 (сто хиляди двеста осемдесет и пет) лева. Исковата молба е била заведена пред СГС, с оглед родовата и местна подсъдност. Било е образувано гр.д. № 9745/2009 г. по описа на СГС, I-9 състав. След указания на съда и отстраняване на нередовности по исковата молба от ищците, СГС е приел иска за разглеждане.

С Определение № 5246/3103.2010 г. по гр.д. № 9745/2009 г. СГС I-9 с-в е насрочил делото за разглеждане в о.с.з. след процедура по чл.129 и сл. от ГПК (л.64, адм.д. № 6663/2016 г.).

С Определение от 02.10.2015 г. по гр.д. № 9745/2009 г., по описа на Софийски градски съд, I Г.О, 17-ти състав, постановено в публично заседание, съдът е прекратил производството по делото в частта по отношение на иска за обезщетение от административна дейност срещу Столична община – район „В.“ и е изпратил делото по подсъдност на АССГ.

След прекратяване на производството по гр.д. № 9745/2009 г. по описа на СГС, I г.о., 17-ти състав, с Определение от 02.10.2015 г. и изпращане на делото по подсъдност в АССГ, е било образувано адм.д. № 6663/2016 г. по описа на 30-ти състав, Второ отделение.

С разпореждане от 08.08.2016 г. на АССГ, 30-ти състав, съдията докладчик, след като се е запознал с материалите по делото, е установил, че не може да прецени допустимостта на иска и евентуално да повдигне спор за подсъдност със СГС, тъй като исковата молба не отговаря на изискването на чл. 127, ал.1, т.4 и т.5 от ГПК, във връзка с чл. 144 от АПК и изискванията на чл. 203 и сл. от АПК.

Посочва се, че в изложението на иска и допълнителните молби се твърдят имуществени вреди от т.нар. административен акт, но са описани и твърдени незаконосъобразни правни и фактически действия и актове на служители от район „В.“ – СО; не е посочен период, за който се претендира сумата. С посоченото разпореждане производството по делото е оставено без движение и ищецът е задължен да уточни следното: 1. Кое е юридическото лице, срещу което предявява исковите си претенции; 2. Налице ли е отменен по съответния ред индивидуален административен акт; 3. Налице ли са други незаконосъобразни фактически, а не правни действия или бездействия на административни органи, част от администрацията на ответника и в какво се изразяват те (всяко едно по отделно и подробно описано); 4. Каква е пряката връзка между актовете и действията или бездействията на административните органи и настъпилите за ищеца вреди, като се посочи конкретно пряката и непосредствена връзка между всяко едно действие или бездействие и твърдяната вреда.; 5. Да се уточни периода, за който се претендира вредата.

С молба от 10.10.2016 г. от страна на Е. Ц. И. чрез адв. Й. Г. и адв. М. Г. във връзка с разпореждането на съда по адм.д. № 6663/2016 г. е направено уточнение, че: 1. Процесуално легитимираният ответник по депозираната искова молба е юридическото лице – Столична община, като именно това ЮЛ следва да отговаря по предявения иск; 2. Удостоверението за наследници не е индивидуален административен акт, издаването на удостоверение за наследници – първото издадено на 17.05.2004 г., от което са вредите е поправено от самия административен орган чрез издаване на ново такова от 26.06.2007 г., в което вече фигурира Е. И. като наследник на баща си; 3. Незаконността се изразява в издаване на удостоверение с невярно съдържание, не е извършена законова проверка, при която да е установено, че Е. фигурира сред наследниците; 4. Вследствие на непосочването му като наследник в първото удостоверение за наследници, не е бил уведомен за публичната продан; 5. Вредата се свежда от невъзможността за участието в публичната продан, в процедурата по принудително изпълнение в качеството на наследник е лишен от възможността да изплати дълга или да участва в проданта като съсобственик; 6. Вредата не е свързана с период от време, тя е причинена от невъзможността да участва в проданта и се претендира като разликата с реалната продажна цена и цената от реализираната продан.

Във връзка с направеното от ищеца уточнение по отношение на юридическия факт, породил вредите, а именно издаденото удостоверение за наследници на Ц. И. П. (б.ж. на [населено място]) с невярно съдържание, в което не фигурира ищецът – Е. Ц. И., а вредите са причинени именно от това удостоверение за наследници.

С Определение № 6080/02.11.2016 г., по адм.д. № 6663/2016 г., АССГ е повдигнал

спор за подсъдност пред петчленен състав от съдии от ВАС и ВКС.

С Определение № 1/05.01.2018 г. ВАС и ВКС – Смесен петчленен състав, по адм.д. № 84/2016 г. е определил, че компетентен да се произнесе по исковата молба на Е. Ц. И. за обезщетяване на настъпили вреди в резултат на незаконосъобразни действия на СО е АССГ.

В Определението е посочено, че предявеният иск от Е. Ц. И. срещу СО, район „В.“ е за причинени имуществени вреди в размер на 100 285 лв. от незаконосъобразни действия на ответника, изразяващи се в издаване на удостоверение за наследници № 000663/03.09.2002 г., изрично отбелязано в обстоятелствената част на исковата молба.

В мотивите на определението е посочено, че в направеното уточнение пред административния съд ищецът е посочил, че претендира вреди от Столична община, поради издаване на удостоверение с невярно съдържание. Прието е, че с оглед посочената воля на ищеца се претендират вреди от незаконосъобразни действия на ответника Столична община, изразяващи се в издаването на процесното удостоверение. Приел е, че няма спор по делото относно непълното съдържание на удостоверение за наследници № 000663/03.02.2002 г. и № 000188/17.05.2004 г., като впоследствие от СО, район „В.“ е било издадено удостоверение за наследници № 000285/26.06.2007 г., с коректно отразяване, че ищецът е син на починалия Ц. И. П. (б.ж. на [населено място]), поради което не е необходимо да се провежда производство по чл.124, ал.4 от ГПК.

След връщане на делото от ВАС, е образувано дело №284/2018г. по описа на АССГ.

Делото е образувано по искова молба на Е. Ц. И., от [населено място] с иск срещу Столична община за обезщетяване на настъпили за ищеца имуществени вреди в размер на 100 285 (сто хиляди двеста осемдесет и пет) лв. в резултат от незаконосъобразни действия на ответника, изразяващи се в издаване на удостоверение за наследници № 000663/03.09.2002 г. и № 000188/17.05.2004 г. с невярно съдържание, довели до принудително изпълнение върху наследствен негов имот, който без негово знание е продаден на публична продан през 2004 г., от което са и настъпилите за него вреди в посочения размер.

Иска се от съда да осъди ответника да заплати на ищеца обезщетение за претърпените от него имуществени вреди, както и да му бъдат присъдени направените по делото разноски.

По делото е постановено Решение 1926/20.03.2019г., с което искът е оставен без уважение. Същото е оспорено пред ВАС, по повод което е образувано дело № 6521/2019г., като с решението по същото от 08.10.2020г. решението на АССГ е отменено и делото е върнато за ново разглеждане, при следните указания:

Да бъде извършена преценка за наличие на незаконосъобразни действия от страна на администрацията в хода на издаване на цитираните удостоверения за наследници, като се съберат и оценят данните от регистъра и личния регистрационен картон на Е. Ц. И., като му се укаже, че следва да докаже твърденията си и ангажира доказателства, свързани с отразените в регистъра данни към 2002г., съответно 2004г. за вписванията в регистрационния картон за лицето Ц. П..

В тази връзка, в хода на настоящото производство са изискани и приложени по делото заверено копие от личния регистрационен картон и приложените към същия документи за лицето Ц. И. П., ЕГН [ЕГН].

В съдебно заседание ищецът, редовно призован се представлява от адв. Г., с пълномощно по делото, който поддържат исковата молба. Адв. Й.Г., моли искът да

бъде уважен, тъй като от събраните по делото доказателства по безспорен начин се установява, че ответникът е издал процесното удостоверение за наследници с невярно съдържание, в което ищецът не фигурира. Впоследствие е издадено друго удостоверение, в което той вече фигурира, като по този начин административният орган сам е коригирал грешката си, но вече вредата е била настъпила. Вследствие първото удостоверение за наследници, за което Е. И. не е бил уведомен, той не е могъл да защити правата си на наследник, евентуално да покрие дълга, който е имал наследодателя му към „Т.“. Сочи, че по делото се съдържат доказателства, от които е видно, че ищецът е разполагал с необходимите средства за закупуване на имота, обявен на публична продан.

Ответната страна – Столична община, редовно уведомена, не изпраща представител.

Представителят на Софийска градска прокуратура дава заключение за основателност и доказаност на предявения иск.

Административен съд София – град, като прецени събраните по делото доказателства, доводите и възраженията на страните, намира за установено следното от фактическа страна:

Не е спорно между страните, а същото се установява и от представеното удостоверение за раждане от 26.04.1982 г., че Е. Ц. И. е син на Ц. И. П. .

Съгласно нотариален акт за договорна ипотека от 10.11.1998 г., сключен между Ц. И. П. в качеството му на [фирма], вписано по ф.д. № 19332/1992 г. и Д. Н. – съпруга, в качеството й на трето задължено лице от една страна и [фирма] (праводател на [фирма]), от друга страна е видно, че е отпуснат банков кредит в размер на 17 000 000 лв. (неденоминирани) със срок за погасяване 18 месеца, като кредитът е обезпечен с договорна ипотека върху имот в СИО, а именно: еднофамилна вилна сграда, изградена в груб строеж, с площ от 55 кв.м., с право на строеж върху държавна земя, съставляващо парцел пл. № 150 от кв.11 по плана на [населено място], в.з. „Б.“, с площ на мястото от 880 кв.м.

Безспорно по делото е, че след смъртта на Ц. П. от страна на СО – район „В.“ е било издадено удостоверение за наследници № 000663/03.09.2002 г., в което Е. Ц. И. не е бил вписан като наследник. Въз основа на това удостоверение за наследници е било проведено принудително изпълнение, без участието на ищеца, който бил лишен от възможността да предприеме действия по предотвратяване на продажбата на имота, описан в нотариалния акт за договорна ипотека като наследник на 1/8 част от имота /след изчисление на наследствените квоти/. Също така е безспорно, че през 2004 г. отново е било представено удостоверение за наследници № 000188/17.05.2004 г., в което отново не фигурира ищецът като син на починалия Ц. П..

Не е спорно по делото, че с Постановление за възлагане на недвижим имот от 18.10.2004 г., съдия-изпълнител е възложил върху Б. Р. описания имот от нотариалния акт за договорна ипотека за сумата от 10 799,99 лв. (л.19-20, адм.д. № 6663/2016 г.). Постановлението е влязло в сила на 27.11.2004 г. (видно от направеното върху същото отбелязване). По делото е представено заключение на вещо лице от 29.08.2000 г., по изп. д. №2038/2000 г., което е оценило спорния имот на 10 000 лв. преди възлагането му (л.55-56, адм.д. № 6663/2016 г.).

С покана за доброволно изпълнение на ЧСИ Н. М., рег. № 841 от К. на ЧСИ, е конституиран като длъжник през 2007 г., в качеството му на наследник на длъжника Ц. И. П. /б.ж. на [населено място]/, Е. Ц. И. във връзка с издаден изпълнителен лист от 30.11.1999 г. на СРС, 73-ти състав, по гр.д. № 03733/1999 г. Сумата по дълга възлиза

общо на 19 715, 49 лв., като ищецът дължи 1/3 от този дълг (л.14-15, адм.д. № 6663/2016 г.).

С Решение № III-85-90 от 24.03.2010 г. на СРС, III Г.О., по гр.д. № 3439/2007 г. Е. И. е приел под опис наследство, на основание чл. 61 от Закона за наследството (ЗН), останало от Ц. И. П. /б.ж. на [населено място]/, като под б. „З“ е посочена и вилна сграда, за която е отстъпено право на строеж върху държавно място, съставляващо п-л VIII, имот № 150, кв.11 по плана на [населено място], в.з. Б., с площ на дворното място 880 кв.м. (л.94-95, адм.д. № 6663/2016 г.).

В предходно воденото производство по АД № 284/2018г. са изготвени и приети две основни и едно допълнително заключение на съдебно-оценителна и съдебно-счетоводна експертиза, изготвено от вещо лице инж. П. Ж. и от О. Т.. Задачата на първото основното заключение, изготвено от ВЛ Ж. е формулирана в исковата молба на ищеца и уточнения, направени на 04.05.2018 г., а именно да се определи пазарната стойност на процесния имот към датата на завеждане на исковата молба. На 04.05.2018 г. е направено уточнение, че поисканата експертиза следва да даде оценка на пазарната цена на недвижимия имот, представляващ дворно място с едноетажна вилна сграда, пл. № 150, кв.11, парцел 8 в местността „Вилна зона – П.“, м. „Б.“, към датата на завеждане на исковата молба, като не се вземат предвид евентуални вреди по имота, причинени след датата на депозиране на исковата молба. Съгласно заключението на вещото лице Ж. още през 2002 г. е констатирано, че при огледа на имота на място е установено, че има разминаване с реалното състояние на сградата и описаното в договора за ипотека. Вещото лице е дало оценка по метода на чистата стойност на активите в размер на 19 060 лв.

От допълнителното заключение на вещото лице Ж. се установява, че пазарната стойност на имота, изчислена по метода на чистата стойност към датата на предявяване на исковата молба е 49 558 лв. при състояние на обекта в груб строеж и 377 470 лв. по метода на пазарните аналози.

От заключението на вещото лице Т. се установява, че пълният размер на дълга към датата на публичната продан, приключила с Постановление, влязло в сила на 27.11.2004 г. е бил в размер на 31 475.26 лв.

Към настоящото дело е приложено адм.д. № 6663/2016 г., към което е приложено гр.д. № 9745/2009 . на СГС, I-9 състав; адм.д. № 84/2016 г. на Смесен петчленен състав на ВАС и ВКС.

Приложено е и изп.д. № 20078410400683/2007 г., съдържащо 2 тома.

При така установената фактическа обстановка съдът достигна до следните изводи от правна страна:

<u>По допустимостта на иска:</u>

Съгласно чл.7 от ЗОДОВ, искът за обезщетение се предявява пред съда по мястото на увреждането или по настоящия адрес или седалището на увредения срещу органите по чл.1, ал.1 и чл.2, ал.1 от ЗОДОВ, от чиито незаконни актове, действия или бездействия са причинени вредите. Ищецът е с адрес в [населено място], твърдяното увреждане е настъпило в [населено място], правното основание на иска е чл. 1, ал.1 от ЗОДОВ, с оглед на което исковата молба е предявена пред компетентния съд при спазване на правилата за родова и местна подсъдност.

Изпълнено е условието на чл. 204, ал.1 от АПК - искът е подаден от лице с надлежна процесуална легитимация и е насочен против ответник, притежаващ характеристиките по чл. 205 от АПК - юридическото лице – Столична община,

представляващо района, от чийто незаконосъобразни действия са причинени вредите. Съгласно разпоредбата на чл.204, ал.4 от АПК незаконосъобразността на действията се установява от съда, пред който е предявен иска за обезщетение, поради което са налице предпоставките за завеждане на иск и същият е процесуално допустим. В процесния случай се претендират имуществени вреди от действия на служители на ответника, които са издали удостоверение за наследници № 000663/03.09.2002 г., в което Е. Ц. И. не е бил вписан като наследник, въз основа на което е било проведено принудително изпълнение, без участието на ищеца по продажбата на имот, описан в нотариален акт за договорна ипотека и е издадено и второ удостоверение за наследници № 000188/17.05.2004 г., в което ищеца отново не фигурира като син на починалия Ц. П. и въз основа на него имота е бил продаден.

По изложените съображения, предявеният иск се явява допустим за разглеждане от настоящия административен съд по реда на чл.203 и сл., във връзка с чл.1, ал.1 от ЗОДОВ.

По основателността на иска:

Предявеният иск за обезщетение е с правно основание чл.1, ал.1 от ЗОДОВ по същество се явява неоснователен, предвид следното:

Разпоредбата на чл.4 на ЗОДОВ, урежда материално правния режим на отговорността с препращане за неуредените въпроси към гражданските закони - §1 от Заключителните разпоредби (ЗР). В този смисъл, искът по глава XI АПК е граждански и се основава на фактическия състав на непозволеното увреждане: наличие на незаконосъобразен акт, действие или бездействие на административен орган или длъжностно лице; реално причинена вреда, която от своя страна да е в причинна връзка с незаконосъобразните актове, действия или бездействия – да е тяхна пряка и непосредствена последица. Чл.7 от Конституцията на Република България предвижда, че държавата отговаря за вреди, причинени от незаконни актове или действия на нейни органи и длъжностни лица.

Съгласно чл. 203 от АПК, гражданите и юридическите лица могат да предявяват искове за обезщетение за вреди, причинени от незаконосъобразни актове, действия или бездействия на административни органи и длъжностни лица. Разпоредбата на чл. 1, ал. 1 ЗОДОВ гласи, че държавата и общините отговарят за вредите, причинени на граждани и юридически лица от незаконосъобразни актове, действия или бездействия на техни органи и длъжностни лица при или по повод изпълнение на административна дейност.

За да бъде уважен иск с правно основание чл. 1, ал. 1 ЗОДОВ, следва да се установи кумулативното наличие на следните елементи, които са част от фактическия състав на отговорността на държавата за дейността на администрацията: незаконосъобразно действие на административен орган, вреда, настъпила в патримониума на лицето, причинна връзка между незаконосъобразния акт, респ. действие и настъпилата вреда, която

следва да е пряка и непосредствена последица от незаконосъобразното действие. Установяването на тези предпоставки при условията на пълно и главно доказване е в тежест на ищеца, търсещ присъждане на обезщетение за претърпените имуществени вреди. Имуществената вреда е разликата между имуществото на ищеца след засягане на благото му и това, което би имал, ако нямаше такова засягане, като претърпените загуби се изразяват в намаляване стойността на неговото имущество.
Настоящият състав на съда приема, че в случая не всички изброени предпоставки са налице, предвид следното:
Предмет на искането за издаване на удостоверение за наследници е издаване на удостоверителен административен акт на основание чл.24 от Закона за гражданската регистрация /ЗГР//в съответната редакция към момента на издаване на удостоверенията/ - издаване на удостоверение за починало лице, с което се удостоверяват факти с правно значение в резултат на проверка в регистрите на населението, които към 2002 г. в общините са се поддържали върху хартиен носител и компютърният им еквивалент е бил Локална база данни (Л.) „Население".
Съгласно § 1, т.2, б.“а“ от ДР на Закона за администрацията „административна услуга“ е издаване на индивидуални административни актове, с които се удостоверяват факти с правно значение.
С оглед това, удостоверението за наследници е административен акт по смисъла на чл. 21, ал.3 от АПК и представлява правно действие. Удостоверението за наследници като правно действие е удостоверителен административен акт.
Във връзка с указанията от отменителното решение на ВАС, по делото бяха приобщени извлечения от картона за гражданска регистрация на лицето Ц. П.. От същия е видно, че ищецът Е. И. е вписан в картона в качеството му на син. Последното не е отразено в издадените служебни удостоверения за наследници от 2002г. и от 2004г., а е отразено в последващо издаденото удостоверение за наследници от 2007г., което е за нуждите на воденото изпълнително дело срещу наследниците на Ц. П.. Видно от същия, неоспорен от ответника, е, че лицето Е. И. фигурира като син на Ц. П., съгласно издадения картон, като е посочена дата на съставяне от 1979г. Следователно, за съда се налага изводът, че данни, че лицето е било син на Ц. П. е отразено в личния му регистрационен картон по ЕСГРАОН, което обаче незаконосъобразно не е възпроизведено в издадените удостоверение 000663/03.09.2002 г. и удостоверение за наследници № 000188/17.05.2004 г. Установяването на последното е последица и от удостоверение за раждане на Е. И. от 26.04.1982 г. , съставено въз основа на акт за раждане №1610/01.07.1977г. на Столичен

народен съвет, район „В. Л.“, данни за което са били отразени в личния регистрационен картон на наследодателя. Издаването на удостоверение за наследници представлява издаване на акт с удостоверително действие относно обстоятелствата, отразени в него. Същото се извършва въз основа на данните от регистрите на населението, които се съставят по реда на чл. 23 от ЗГР в редакцията към ДВ, бр. 67/1999г. Съгласно чл. 25, т.15 от ЗГР в същата редакция, в личния регистрационен картон на лицата се съдържат и данни за деца – ЕГН или дата на раждане, име, пол , постоянен адрес, гражданство, а за починалите – номер, дата и място на съставяне на акта за смърт, а съгласно т.22- данни за смъртта на лицето, които именно са предпоставка за издаване на удостоверение за наследници. С оглед така изложената нормативна постановка и установеното, че в личния регистрационен картон на Ц. П. лицето Е. И. е фигурирал като негов син, очевидно се налага изводът, че издадените две удостоверения за наследници от 2002г. и 2004г. съдържат неверни данни, представляващи пропуск да бъде посочен като наследник и Е. И. – настоящ ищец. Съдът приема, че тези актове не е имало как да бъдат оспорени от Е. И., тъй като същият не е бил страна в производството по издаването им, не е знаел за тях, те никога не са му връчвани. Същият е узнал за последващо издадено удостоверение за наследници / отново служебно изискано за нуждите на поредно изпълнително производство/, а именно – Удостоверение № 000285/26.06.2007г., в което той вече фигурира в качеството си на син и наследник на Ц. П.. С оглед това, съдът приема, че за доказване на първия елемент от фактическия състав по смисъла на чл.1 от ЗОДОВ, не е необходимо да бъде провеждано оспорване на удостоверенията, станали предпоставка за възникване на вредите. Същите безспорно представляват административни актове, но ищецът не е техен адресат и не е имало как да ги оспори. Същите, от друга страна, са напълно опровергани относно удостоверените в тях обстоятелства със следващ акт на същата администрация – цитираното удостоверение за наследници от 2007г., където лицето е посочено като наследник. Следователно, съдът приема, че с оглед характера на актовете – удостоверителен относно отразените в тях обстоятелства, е налице оттегляне от страна на администрацията на удостоверение 000663/03.09.2002 г. и удостоверение за наследници № 000188/17.05.2004 г. досежно обстоятелството било ли е лицето Е. И. наследник на Ц. П. или не, и то към момента на издаването и на двете удостоверения, доколкото не е спорно, че Ц. П. е починал към 19.08.2002г., предходна дата спрямо издадените удостоверения, от който момент по закон възниква фигурата на наследника.

С оглед изложеното, следва да бъде възприета тезата, че двете удостоверения представляват незаконосъобразни актове на администрацията в частта относно неправилно отразяване на наследниците на починалото лице, в частност – неотразяването като наследник на настоящия ищец Е. И..

По отношение на претендираната вреда съдът съобрази следното:

Претенцията на ищеца е за изплащане на сума, представляваща разликата между стойността на наследствения имот към датата на завеждане на исковата молба, който той би закупил на публичната продан, ако беше правилно отразен в цитираните удостоверения за наследници, намалена със стойността на имота, съобразно цената от публичната продан, реализирана в хода на изпълнителното производство №2038/2000г. по описа на СИС при СРС, 4 отд., 8уч.

Съдът приема, че не е налице причинно-следствена връзка между претендираните вреди и възприетите за незаконни актове, както следва:

В случай, че лицето бе коректно нанесено в удостоверенията за наследници като наследник на имота, и бе заплатило наличното задължение по образуваното изпълнително дело по задължение срещу баща му от Банка П. банк, за което не е спорно и се установява от приетата по административно дело № 284/2018г. по описа на АССГ, че е в размер от 31 475 лева към момента на възлагането му - 18.10.2004г., то би се обогатило със своята наследствена част от имота, продаден на публичната продан, който възлиза на 1/3 част съобразно наследствените дялове; и то – от стойността на същия спрямо датата на реализираното възлагане, т.е. разпореждане с имота. Ако беше заплатено задължението към банката от Е. И., именно в качеството му на наследник на баща си, с имота нямаше да последва разпореждане чрез ЧСИ и същият би останал в патримониума на наследниците на Ц. П.. При съобразяване с наследствените права на лицето, то би получило 1/3 от стойността на имота, намалена с разликата на задължението към банката, което би препятствало продажбата на трето лице. Съдът приема, че горната сума, неустановена поради липса на ясна пазарна оценка на имота, приета по делото към момента на извършената публична продан / при липса на такова доказателствено искане от ищеца и при диспозитивно начало в рамките на исковото производство/.

Не е налице обаче твърдяната причинно-следствена връзка така, както е заявена в исковата молба. Съгласно същата, следва да се приеме, че лицето би участвало в публичната продан на имота и би го придобило на продажната цена, установена в производството, от което прави извод, че би притежавал имота на съответната негова пазарна стойност към

момента на исковата молба.
Реализация на тези факти в посочения ред не е невъзможна, но на първо място, представляват несигурни евентуални събития, които няма как да бъдат доказани със задна дата. На второ място, което се явява основното е , че липсва пряка причинно-следствена връзка между неверните удостоверения за наследници и възможността лицето да участва в публичната продан, която е достъпна за всяко трето лице и не изисква като предпоставка качеството на наследник на лицето. Липсва каквото и да е опосредяване между качеството на наследник и участието в публичната продан на наследствения имот. Причинно-следствена връзка се установява със задължението на Ц. П. към момента на смъртта му, както и евентуално към момента на реализираната публична продан и цената на имота като пазарна стойност към същите тези моменти, от наследствената си част от която е лишен Е. И. поради незнанието му , че е налице задължение на наследодателя му.
Още повече, посочените от ищеца суми като претенция, а именно – 100 285 лева по никакъв начин не кореспондират с установените суми от експертизите по делото. В рамките на съдебното производство, в тежест на ищеца е да докаже, че именно твърдяните суми представляват пропусната полза и намаляване на имуществото му. На база на логиката на претенцията, липсва уточнение на иска, съобразно с установените по делото сметки от вещите лица, представляващи суми по продажба на имота на публична продан, общо задължение към банката към същата дата от страна на наследодателя му, както и пазарната стойност на имота.
Не е, както бе посочено е и налице причинно-следствена връзка между възприетите като незаконосъобразни удостоверения за наследници и претендираната вреда така, както е заявена. Няма пречка за претенция на реалната приета от съда вреда, изразяваща се в разликата между общия размер на задължението на наследодателя към момента на смъртта му или към момента на риализираното разпореждане с имота, от една страна и стойността на имота, който би останал в патримониума на наследниците, сведена до съответната наследствена част. Такава претенция обаче следва да е заявена и доказана , което не е сторено в настоящото производство.
По изложените съображения, съдът приема, че не се установи фактическият състав на увредата по смисъла на чл. 1, ал.1 от ЗОДОВ така, както е заявена с исковата молба. Налице са незаконни актове на администрацията, но не е налице причинно-следствена връзка с вредите, така, както са посочени в исковата претенция.
С оглед горното, същата следва да бъде оставена без уважение.
Воден от горното и на основание чл. 1, ал.1 от ЗОДОВ, съдът

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ предявения иск с правно основание чл.1, ал.1 от ЗОДОВ от Е. Ц. И., от [населено място] против Столична община за обезщетяване на настъпили за ищеца имуществени вреди в размер на 100 285 (сто хиляди двеста осемдесет и пет) лв. в резултат от незаконосъобразни действия на ответника, изразяващи се в издаване на удостоверение за наследници № 000663/03.09.2002 г. и № 000188/17.05.2004 г. с невярно съдържание, довели до принудително изпълнение върху наследствен негов имот, който без негово знание е продаден на публична продан през 2004 г., от което са и настъпилите за него вреди в посочения размер.

Решението подлежи на оспорване в 14-дневен срок от съобщаването му на страните пред ВАС.

Преписи от решението да се изпратят на страните.

СЪДИЯ: